

CAN YOU ANSWER THESE QUESTIONS?

1. Describe the material and spiritual conditions of Safed (Tzefas) circa the year 1535.
2. Trace the early years of Rav Yaakov bei Rav.
3. Who was Rav Levi ibn Chaviv and where did he live?
4. On what grounds did Maharalbach contest the restoration of *semicha*?
5. Which Rabbis received *semicha* from Mahari bei Rav?

This and much more will be addressed in the fourth lecture of this series: "Rav Yaakov Bei Rav and the Great Semicha Controversy".

To derive maximum benefit from this lecture, keep these questions in mind as you listen to the tape and read through the outline. Go back to these questions once again at the end of the lecture and see how well you answer them.

PLEASE NOTE: This outline and source book was designed as a powerful tool to help you appreciate and understand the basis of Jewish History. Although the lectures can be listened to without the use of the outline, we advise you to read the outline to enhance your comprehension. Use it as well as a handy reference guide and for quick review.

THE EPIC OF THE ETERNAL PEOPLE

Presented by Rabbi Shmuel Irons

Series VIII Lecture #4

RAV YAAKOV BEI RAV AND THE GREAT SEMICHA CONTROVERSY

I. Safed - צפת

A.

נהרס ונלפת כהן (יקים ופשחור) צפת. קינה "איכה ישבה חבצלת השרון" מר' אלעזר הקליר

The priests of Safed, who are from the clan of Yakim (or alternately Pashhor) are desolate and seized [by the enemy]. **Lamentation: Eicha Yashva Havatzeles HaSharon, R. Elazar HaKalir**

B.

Josephus . . . built walls in proper places . . . the places of Upper Galilee as well as to the rock called the Rock of Achabari, and to Seph[ed], and Jamnith, and Meroth(n).

Josephus Flavius, The War of the Jews, Book II Chapter 20:6

C.

רבי זעירא בעא קומי ר' אבהו אילין דחמיין צפת מהו דיסבון אמר ליה רבי ביטל את המשואות צפת למה מסבה אלא בגין מודעא דאינון ידעין. תלמוד ירושלמי מסכת ראש השנה פרק ב ה"א

Rabbi Zeira asked of Rabbi Abahu, "Are those who see the bonfires of Safed allowed to light their own bonfires in turn [in order to publicize that the new moon has been declared]?" He replied, "Rabbi abolished the practice of bonfires." Then why does Safed light bonfires? Because of their knowledge that the New Moon has been declared [they light in celebration], for they know when it is declared [as they are in close proximity of the Bais Din.] **Jerusalem Talmud, Rosh HaShana 2:1**

D.

התהלכתי בכל גבול ארץ ישראל, ועברתי על צפת ומצאתי שם בחיר הא-ל, שר וגדול מישר כל עקוב, צדוק הצדיק ראש ישיבת גאון יעקוב, אבותיו היו ראשי הישיבות, וים הנדבות, ובעלי המדות הטובות, רק אפפוהו צרות רבות, והתגלגלו עליו סבות, והורד מכסאו אחרי מלך והורק מכלי אל כלי ובגולה הלך, אבל עמד טעמו בו מתוק בלי מר, וריחו לא נמר, ואם טובתו סרה משרתו לא חסרה, והא-ל אשר באלה התלאות נסהו יחבוש שברו וחילו ושבר ורפא לו. ס' תחמוני מר' יהודה אלחריזי אשר כתב שורות אלו בשנת תתקע"ו בערך

I traveled within all of the boundaries of Eretz Yisrael and as I passed through Safed, I found there the elect of G-d, a great prince who rights all wrongs, R. Tzadok, the righteous, the Rosh Yeshiva of Gaon Yaakov. His ancestors were Roshei (heads) of Yeshivos, a [veritable] sea of philanthropy, men of sterling character. He underwent, however, terrible suffering, and after a long series of events, he was removed from his position and went into exile. His fine qualities were not affected, however, without his becoming embittered. Even though he had lost his excellent situation, he still retained his personal servant. May the Al-mighty who tested him in these travails bind his wounds, and restore his health and strength. **Tachkamoni, R. Yehuda El Charizi, (1216)**

E.

גם אנחנו הקהל הדרים בצפת בגלילא עילאה בעת שהגענו כתב אדונינו הנשיא הסכמתו וחתמת ידו על מי שחזר וערער על ספרי הגאון רבנו משה זצ"ל, ולא נרתע ולא שב מההסכמה הראשונה, אלא חידש המחלוקת. . . . וכל המעורר המחלוקת כופר בתורה שנקרא שלו'. . . . משה הכהן בן הרב הגדול רבינו יהודה הכהן זצ"ל, עובדיה ברבי שמואל, הסכים עם המסכימים, ואני כמותם אלעזר ברבי תמים נ"ע, יצחק ב"ר שלמה הגר. הסכמה מב"ד של צפת בשנת ה' מ"ו בערך

We, the community who dwells in Safed in the Upper Galilee, received the signed letter of our master, the Nasi, articulating his position, regarding the person (R. Shlomo Petit) who repeatedly criticized the works of the Gaon, Rabbainu Moshe, zt"l, and did not heed the first warning sent him but rather renewed the strife. . . . [We hereby state that] anyone who creates such controversy is considered to be someone who denies the [very essence of the] Torah which is called *Shalom* (peace). . . . **Decision of the Bais Din (Rabbinical Court) of Safed (1286)**

F. He who saw Safed ten years ago, and observes it now, has the impression of a miracle. For more Jews are arriving here continually, and the tailoring trade grows daily. I have been told that more than 15,000 suits have been manufactured in Safed during this year, besides fancy suits. Every man and every woman who works woolen fabric earns an abundant living.

Hatred of the Jews is, in contrast to our homeland, unknown here, and the Turks hold the Jews in esteem. In this country and in Egypt, Jews are the chief officers and administrators of the customs. No injuries are perpetuated against them in the whole empire. Only this year, in consequences of the extraordinary expenditure caused by the war against Persia, were the Jews asked to make advances of loans to the princes. All articles of commerce are available in these countries. Fibres, spun, and unspun, are exported from Safed in great quantities, also oil, honey and small quantities of silk; from other countries we get all kinds of spices such as pepper, muscatnuts, ginger and cane-spices. Many people, among them also Jews, buy these goods for selling . . . Some merchants trade with the Jews for exchange in amounts of over ten thousand in each transaction.

My dear wife Sarah, since she has come to Safed, has recovered with the help of G-d. For the water and the air are unusually good. Only few illnesses occur here; therefore, the medical art does not flourish, and the physicians do not earn much money. Sick people eat big or small cucumbers, gourds and many kinds of fruit. **Letter written by David dei Rossi, a merchant originally from Cesena, Italy who settled in Eretz Yisrael, in the year 1535**

G.

(1) שמעו הרים את ריב ד' והאתנים מוסדי ארץ קינת דודי לכרמו כרם היה לידידי בקרן בן שמן כי כאשר ראה ד' עוני עמו ישראל אשר היה זה קרוב לאלף וחמש מאות שנה נדחו מעל אדמת' מגוי אל גוי ומממלכה אל עם אחר בכמה גרושין וכמה שמדות זכר להם ברית אבותם ושב את שבותם וקבצם מאפסי ארץ א' מעיר ושנים ממשפחה אל ארץ הצבי ונתיישבו בעיר צפת תוב"ב צבי היא לכל הארצות והיו פרנסיה ומנהיגיה מתנהגים כהוגן לשאת במשא העם העניי' והאביונים ולומדי התורה כי העניינים היו פוטרם אותם מהכראג' ולמי שהיה לו קצת יכולת היו נוטלים מהם קצתם למחצה קצתם לרביע ומבעלי התורה לא היו נוטלים כי אם ממי שהיה בידו קצת ממון למחצה זה היה בכראג' לבד אבל בשאר מסים וארנוניות לא עלה על לב שום אדם ליטול ממי שתורתו קבע ומלאכתו עראי ותמיד כבוד התורה ואימתה מוטלת על פרנסי ומנהיגי העיר הנז' ולא היו עושי' דבר עד שהיו נמלכים בחכמים הרבנים הזקנים על פיהם יצאו ועל פיהם יבאו. ובכן היה כרם ד' בית ישראל יפה אף נעים פרוחה הגפן הנצו הרמונים ראשי ישיבות ותלמידיהם לומדים על תלם באין שטן ואין פגע רע לא שמעו קול נוגש ויעזקהו ויסקלהו נדיבי עם א-להי אברהם שבח"ל לכלכלם בלחם ויטעוהו שורק ובכן היה מגדל עוז בנוי לתלפיות הלא הוא למוד התורה בשקידה רבה וגם יקב התורה חצב בו יין המשומר בענביו יורדים ועולי' במלחמת התורה לנים בעומק' של הלכה וכרמנו סמדר הדודאים נתנו ריח ועל פתחינו כל מגדים ה"ה התלמידים תמיד היו מתמרים ועולים אשכולות הגפן גפן אדרת כרם חמד ענו לה משם תצא תורה ואורה לכל תפוצות הגולה גולה על ראשה ושבעה נרותיה מאירות אל עבר פניה. ויהי כי נתרבו עונות הדור נתקנא השטן ונתן בלבו של יהודה הבירלין לעלות אף הוא אל ארץ הצבי וחשב מחשבות בלבו לבלע ולהשחית חומת התורה לפרוק עולה מעליו ולא יהיה מורא ת"ח מוטלת על העשירי' אדרבא תהיה מורא העשירי' על הת"ח זאת ועוד כי רצה להקל עול המסים והארנוניות מעליו ולהטיל על העניינים והאביונים ולהפשיט עורם מעליהם שתיים הנה אלה קורותיו. ובכן בבואו קבץ ממוני הקהלות ואמר להם שראוי שכל איש אשר בשם ישראל יכונה יכתב בפנקס הכראג' כדל נדלך איש לא נעדר והשיבו לו ממוני הקהלות נשאל את פי מורי התורה ונמלך בהם כמנהגינו אמר להם אם תעשו כן דבר פשוט הוא שימחו בידכ' לכן מהרו ועשו אל תחתו ואל תערצו מפניהם כי מה יוכלו עשות לכם. ובכן פתה אותם עד שעשו הסכמה כמו שסדר הוא והעז פניו להראות ההסכמה ההיא לאחד מהרבנים הזקנים וכשקרא אותם אמר לו יהודה הנז' מה נראה לך הסכמה זו השיבו הרב ההוא ואמר לו זעקת סדום ועמורה כי רבה כו' כי נראה העניינים ניתנים ביד נוגשים קשים וזעקתם וזעקתם ובכיתם עולה לשמים ואין מושיע ולא שת לבו לדבריו אדרבא החזיק בדרכו הרע והחטאה והלך בשרירות לבו הרע ונכתבו בפנקס כל העניינים והאביונים אפי' העניינים המתפרנסין מן הצדקה וכן נכתבו כל לומדי התורה העניינים האמללים מבן ט"ו שנה ומעלה אפי' אותם שלא היה להם מחיית שעה א' כי אם מהספקה הבאה להם מח"ל לחם צר ומים לחץ היו נוטלים פרנסתו מפיו בעד הכראג' ובכן גדלה הצעקה במחנה העברים:

חרם חתום מהרבנים על הענין הנז' לעיל: בהיות כי עלה על דעת ראשי הקהלות אשר פה צפת תוב"ב להטיל מס על בעלי תורה שיש להם ממון והתחילו לגבות מהם והודענום חומר הענין דעברי אדאוריית' נביאי וכתובי ועברי על דעת כל החכמים שעמדו מימות מרע"ה עד היום ובכך שמעו בקולינו ומשכו ידיכם מלגבות מהם ומאותם שגבו מהם החזירו להם. וכדי שלא יחזור הדבר לקולו בהמשך הזמן. ברשות ב"ד של מעלה וברשות ב"ד של מטה בגזרת עירין פתגמא ובמימר קדישין שאלתא אנו מנדין ומחרמין . . . יחול יעשן אף ד' וקנאתו באיש ההוא ורביצה בו כל האלה הכתובה בספר התורה עד השמידו אותו מעל פני האדמה הוא לבדו ילכד בעונו וכל ישראל נקיים ומשך גזרה זו מהיום עד עמוד כהן לאורים ותומים ואנו מקבלים עלינו ששום א' ממנו לא יתיר גזרה זאת לא כולה ולא מקצתה בשום זמן וכל המקיים גזרתנו זאת יבורך מפי עליון ויחולו עליו כל הברכות הכתובות בתורה: יוסף קארו, ישראל בר מאיר דקוריאל, משה בר יוסף מטראני זלה"ה. שו"ת אבקת רוכל ס' א

Hear, O mountains, the L-rd's controversy, and you strong foundations of the earth (Micha 6:2), the zeal of my beloved regarding His vineyard. My well beloved has a vineyard in a very fruitful hill (Isaiah 6:1). For when G-d saw the suffering of his people, Israel, which has lasted some fifteen hundred years in which they were banished from their land and exiled from nation to nation, from one kingdom to another, and experienced so many exiles and forced conversions, He remembered the Covenant of their forefathers and caused their captivity to return and gathered them from the ends of the earth. [They came] one [survivor] from a city and two from a clan to the land of desire (Israel) and they settled in the city of Safed, the most sought after place in the world. [At that time,] their leaders acted properly to relieve the tax burden of the poor and destitute and the students of Torah as well and they would free them from paying the poll tax. If someone had a limited ability to pay, they would take something from him. From some a half and from others a quarter of their taxes. From Torah scholars they would not generally take anything with the exception of someone of limited capital from whom they would take a half of their tax payment. This practice applies solely to poll tax. Regarding the other taxes and levies, it was inconceivable [for the community] to ask payment from anyone whom the Torah was their chief livelihood and only worked on the side. The honor and awe of the Torah was constantly [uppermost in the minds] of the leaders of the community. They wouldn't do anything without consulting the sages, the elder Rabbis. Everything was done according to the guidelines which they set. In this manner, G-d's vineyard, the house of Israel, was beautifully tended and pleasant. The vines blossomed and the pomegranates budded. The Roshei Yeshivas and their students studied in their place without disturbance. They didn't hear the sound of oppressor. The vineyard was walled in and its stones were removed by the philanthropic members of the nation of the G-d of Avraham who lived in the Diaspora who provided them with food and they planted within it a sapling. As a result, a powerful central tower was built, the study of Torah with great diligence. . . . As a result of the abundance of the sin of the generation, the Satan became jealous and put into the heart of Yehudah of Berlin to also emigrate to the desirous land (Israel) and he laid plans to destroy the ramparts of Torah and to throw off its yoke from him so that the fear of Torah scholars should not be placed upon the wealthy but rather the fear of the wealthy should be placed upon the Torah scholars. In addition, he wanted to relieve himself of the burden of paying taxes and

levies on behalf of the poor and destitute. . . . To that end, he convened a meeting of the officers of the communities and told them that it is only fitting that every single Jewish member of the community, rich or poor, should inscribe his name in the *pinkus* (public tax register). The officers of the communities told him that we must first ask the Torah authorities and seek counsel from them as is our custom. He replied, "If you do that, it is certain that they will object to this. Therefore, [I advise you to] hurry and implement this [change]. Don't be afraid of the Rabbis, for what can they do to you!" This is how he enticed them until they finally agreed to his proposal. He even had the gall to show the [written] agreement to one of the elderly Rabbis. As he finished reading it, this fellow Yehuda asked the Rabbi, "What do you say about this?" He replied, "[I hear,] 'the cries of Sodom and Gomorrah, for they are overwhelming.' It is evident that the impoverished will be at the mercy of severe [tax] enforcers and that their cries, screams and wails will go up to Heaven, but there will be no one to save them." He paid no attention to the Rabbi's words. On the contrary, he became even more entrenched in his evil and sinful ways and continued to do what ever he pleased. [He made sure] that the names of all of the poor and destitute were written into the *pinkus*, even those who lived solely on charitable aid, as well as the names of all of the desperately poor students of Torah from the age of fifteen and above, including those who did not own one hour's worth of sustenance and lived solely on the meager rations provided by the Jews in the Diaspora. They would take their very sustenance from their mouths to pay the poll tax. . . .

The following is the text of the writ of excommunication issued by the undersigned Rabbis: The heads of the communities of this city Safed decided to impose the burden of taxation upon those Torah scholars who have capital and started to collect it from them. When we warned them of the severity of the matter and that they are in violation of the Torah, Prophets and Holy Writings, as well as the opinion of all of the sages from the time of Moses until the present, they listened to us and not only ceased the collections but they also returned the monies already collected. In order that such a thing not occur again over the passage of time, . . . we hereby declare anyone in violation to be excommunicated . . . may all of the curses of the Torah befall such a person . . . This declaration is in effect from now until Messianic times. . . . Yosef Caro, Yisrael b. Meir Di Koriel, Moshe b. Yosef of Trani (Mabit). **Teshuvav Avkas Rochel 1, R. Yosef Caro**

(2) כל בני תור' שלא פרעו מס עד עתה שרוב עסק' ביום ובלילה עסק בתורה ומיעוט היו' יוצאים מבית לפקח על מלאכת' שנעשים ע"י אחרים שתבא לידי גמר ולהבי' לבית' מזונותיהם וצרכיהם וחוזרים מיד לאומנות תורת' ואינה מתבטלים בדברי הבאי וגם אינ' מבטלי' זמן יותר אלא כדי סיפוקם כדי שלא יצטרכו לבריות לא להתעשר והחכמים הבאים באלו הימים מח"ל אם הם עשירים שם נתעשרו שהיו בעלי בתים מטילים מלאי לכיסם ולכן ראוי למנהיגי העיר יצ"ו אשר עיני כל ישראל שבעי' עליה' שלא להשיג גבול אשר גבלו ראשונים חכמינו ז"ל הראשונים והאחרונים אשר דרשו הכתובים אשר מהם פטורים ת"ח מכל מיני מסים . . . מה שלא נעשה מזה ארבעי' שנה ויותר אשר הרבו בני הגולה לעלות לא"י. . . שו"ת מבי"ט חלק ב סימן כה

All of the Torah scholars who have not paid taxes until now [is due to the fact that] their chief occupation, day and night is the study of Torah. They leave their homes only for a short period during the day in order to oversee that their work, which others are doing on their behalf, is being faithfully executed and to provide for their food and other needs. Afterwards, without wasting any time on trivial pursuits, they immediately return to their [true] profession, which is the study of Torah. The non learning time that they spend is strictly enough to provide for their needs, so that they need not be supported by the community, not to become wealthy. Those wealthy scholars who originally came from outside of Eretz Yisrael, only acquired their wealth over there. This is because [it was customary for] men of means to provide scholars with merchandise [so that they could easily resell it and make a profit]. It is therefore fitting that the leaders of the city . . . not to alter the boundaries that were affixed by our early Sages, z"l, and those that came after them, who expounded upon the Scriptures which are the source of the exemption of Torah scholars from all forms of taxation. . . . Such a thing was not done in the more than forty years since the surge of immigration to Eretz Yisrael. . . . **Teshuvos Mabit 2:25**

(3) נהירנא כד הוינא טליא, אשר היתה עיר אלקינו כעגלה המלאה לה תהילה ועושר וכבוד, בעלי כיסין שרי חמשים אלף ושרי עשרות אין מספר, ורבנן קדישי קשישי הרבנים הגדולים מהר"י קארו ומהר"י קוריאל ומהר"ם מטרנאני חלקם בחיים. שו"ת מהריט"ץ החדשות סימן קפט

I remember that when I was young, the city of our G-d was filled with all manner of praise, wealth and honor. . . . and the great elderly holy Rabbis, R. Yosef Caro, R. Yisrael Kuriel, and R. Moshe of Trani, their portion is [now bound in eternal] life. **Teshuvos R. Yom Tov Tzalon**

H.

בימי חורפי מקדמוני משנת הרפ"א הייתי מן הראשונים לכל דבר שבקדושת ארץ ישראל בצפת תו"ב נדרשתי לאשר שאלוני נמצאתי לאשר בקשוני כל הספרדים אשר באו פה צפת מאז ועד עתה סוף ערב ראש השנ' הבאה עלינו לשלו' שנת הש"ה ונתן ד' בלבי לבנות חרבותיה ואני עומד עליהם ברוב בניינם לבלתי ישיג איש גבול חברו ולכל דברי חלוקי קרקעות ונזקי ראייה ונזקי אורה גם בבתי כנסיות שנבנו בכל אלו השנים אשר נפרדו כל איש ואיש ללשנותם ועשינו תקנות בכל הקהלות יצ"ו על כל הבאים מח"ל מדי שנה בשנה ממלכות תוגרמא ומלכיות אחרת שכל א' ילך לבית הכנסת של בני לשונו כדי שמתוכם יתפרנסו ויחסו עניי עם בני הלשון ההוא. ומפני כי הספרדים מגירוש ספרד הם רבים משאר כל לשון ולשון משאר הלשונות הוצרכו להם שתי בתי כנסיות אשר כנו שמם קהל גדול וקהל בית יעקב ובתחלה היה כיס אחד לכלם לצדקות ולמסים ולארגוניות בהיותם כלם בני לשון אחד ואח"כ מצד מריבות נפרדו להיות לכל קהל כיס א' לבדו לעניי קהלם לכל הדברים ועל אותם הבאים מחוץ היינו עושים תקנות והסכמות שכל אחד על מקום רצונו וחפצו יבא בשלו' ולא יסיג שום אחד מקהל א' גבול הקהל האחר. . . . אנחנו ביחד כותבים בכל שנה לכל קהלות הקדש שישלחו לסיוע פרנסת העניי' שבקהלותינו ומתוך כך באים בכל שנה מעות לכלל העניי' ומתוך מה שאנחנו כותבי' באי' גם כן עשירי' ונדבת' בידם לזכר עולי רגלי'.

שו"ת מבי"ט חלק ג סימן מח

Since the days of my youth, from the year 5281 (1521), I took a leadership role in Safed in all matters dealing with the sanctity of Eretz Yisrael. From then on until the present, this eve of Rosh HaShanah 5335 (1574), I have expounded on the questions that were posed to me and I have made myself available to respond to all that the Sefardic (Spanish) Jews who came here to Safed requested of me. G-d has inspired me to rebuild the ruins of Safed and I supervise the great building activity so that no one encroaches upon the boundaries of another. [I adjudicate] all of the distribution of land, as well as issues of invasion of privacy and blocking of light that come about through building on adjacent lots. During all of these years as the different communities with their distinctive native tongues separated and built synagogues, we were involved in enacting ordinances for all of the communities. These ordinances mandated all new immigrants who originate from the Turkish empire as well as from other countries to attach themselves solely to the synagogue of their respective communities. This was done in order to facilitate support for the poor of that distinctive community. Because the Sefardim, the exiles of Spain, form the majority of the Safed community, they needed two synagogues. One is called *Kahal Gadol* and the other is called *Kahal Yaakov*. Originally, there was a unified collection and distribution system for both synagogues for charities, taxes and levies, as they were actually one distinct linguistic group. Afterwards, because of differences of opinion, the two synagogues separated and supervised their own collections and distributions for the poor of their respective communities and for everything else. We instituted that any Sefardic Jew that moves to Safed can freely join the synagogue of his choice and that no synagogue infringe upon the other. . . . Every year we jointly sign a letter addressed to all of the holy congregations [of this city] to help support the indigent of our communities. Because of this, money comes in every year for all of the poor. In addition, this also spurs the wealthy to come and give special donations, a commemoration of the pilgrims who came every holiday with donations. . . . **Teshuvot HaMabit 3:48**

I.

בשנים שעברו נתקבצנו בבית הוועד לפקח על בקיעי העיר כי רבו ולגדור גדר כרם ד' צבאות אלקי ישראל ובכלל מה שתקננו אז הזכרנו קצת מצות הנשכחות מבני אדם ובכלל מצות מתנות כהונה זרוע ולחיים וקיבה לקצבים ישראלים שהבהמות הן משלו ונקבעת הלכה לדורות והיו זוכים הכהנים בזרוע כי הלחיים והקבה הן למלך ונמשך ענין זה כמה שנים ואח"כ שבאו שני חירום ויוקר נתבטל הדבר ועבר מעט זמן ולא יכולנו להחזיר הדבר לישנו ומתנות כהונה נגזלות ביד הטבחים. . . . ומפני שיחזור הדבר לישנו שיחזור הטבחים לתת המתנות לכהנים כמי שהיה קודם וכמו שהוא דין תורה נראה לי לגזור על הטבחי' שלא ימכרו הזרוע ולהודיע בבתיה' שהוא אסור לאוכלו וגם אם יעברו וימכרו להודיע לעם שאם יקנו שחייבי' לתתו לכהן ואח"כ יתבעו הם מן הטבח ועל ידי אזהרות אלו אולי יבואו לתת כיון שאין בנו כח להכריחם נאם המבי"ט. וחתם הרב ה"ר דוד בן זמרה נר"ו. שו"ת מבי"ט חלק ב סימן קטו

In years past, we gathered together in the meeting hall to oversee the breaches in the city and to mend the fences of G-d's . . . vineyard. Included in the rulings that we issued, was the reinstatement of forgotten commandments such as the special gifts to the *Kohanim* - the *zeroah, lechaim, and kaiva* - (foreleg, cheeks, and maw), which are directed [today] at the Jewish butchers who own the animals. This *halacha* was fixed for all generations . . . This practice continued for many years until the period of political upheaval and

economic distress in which the ordinance was abandoned. Afterwards, we were not able to rectify the situation and the priestly entitlements (*matnos Kehunah*) were stolen from them by the butchers. . . . In order to facilitate the restoration of the practice [of *matnos Kehunah*] as is mandated by the Torah, I see it befitting to decree upon the butchers that they not sell the foreleg and to inform their own household that it is forbidden to eat. If they do sell it, they are required to tell their customers that they are required to give it to the *Kohanim*. Afterwards, the customers can claim a refund from the butcher. I hope that, through these prohibitions, they will come to give [the *matnos Kehunah* to the *Kohanim*], for we have no power to force them. R. Moshe b. Yosef. Signed [in addition], R. David ibn Zimra. **Teshuvos Mabit 2:115**

J.

זה לי כ"ח שנים משנת הרצ"ב עד שנת השג"ח שנות ד' שמטות ובכל שמטה ושמטה לא שמטתי עצמי מלהתעסק ולעיין בענין דיני שמטה בפירות הגדלים בקרקע של גוי בא"י ואם נתמרחו ע"י ישראל אם יהיו חייבים בתרומו' ומעשרו' ומאז כתבתי שהיו פטורי' ועתה בשמט' זו ראיתי את החכם הה"ר יוסף נר"ו שהיה מורה להפריש תרומה ומעשר. שו"ת מבי"ט חלק א סימן שלו

For the last twenty eight years, from the year 5292 (1532) until the year 5321 (1560), four *Shemitos* in all, I have been involved in the halachic issues of produce growing on non-Jewish land in Eretz Yisrael regarding to the laws of *Shemita* and regarding the requirement of taking *terumah* and *maasros* (tithes) if that grain was processed (*nismarchu*) by a Jew. I have already written [my opinion] that the grain is free [from the requirement of tithing]. . . . And now in this *Shemita*, I have seen the *Chacham* R. Yosef, may Hashem help him, who has issued a ruling to separate *terumah* and *maasros* (tithes). **Teshuva Mabit 1:336**

II. Rav Yaakov Be Rav

A.

אמר הכותב יעקב המכונה בי רב המגורשים בגרוש קאשטיליא ממתא מקדה מממלכות טוליטולה למשפחת בני מימונגיל. שו"ת מהר"י בי רב סימן א

I, the writer of these words, Yaakov, who is called Bei Rav, who is from the exiles of Castille from the city of Makeda from the province of Toleda from the family of Maimongil. **Teshuvos R. Yaakov Bei Rav 1**

B.

(1) חסדי ד' כי לא תמנו כי לא השבית לנו גואל כי באמת ימלא פי תהלתך במקלות רבבות עמי לאמר טוב לי תורת פיך וכו' שאלו היו כל חכמי ישראל בכף מאזנים ונר ישראל אתה גאוננו ומלכנו ורבנו בכף שניה תכריע את כלם. שו"ת מהר"י בי רב סימן ב

The kindness of Hashem has surely not ended for He has not ceased providing for us a savior. In truth, my mouth is full of your praises, which I sing in the congregations of the myriads of my people, saying, "The Torah which issues from your mouth is more precious than thousands of pieces of gold or silver. If all of the sages of Israel would be on one side of the scale, and you, the Lamp of Israel, our eminence, king and teacher, on the other side, you would outweigh them all." **Teshuvos R. Yaakov Bei Rav**

(2) מיום הגרוש והשמד שבספרד לעולם הייתי מורה הוראות בישראל ורב לחמשת אלפים בתים יהודים במדינת פא"ס כמפורסם לכל העולם והייתי אז בן י"ח שנים ועדיין לא הייתי בחתימת זקן והיו שם חכמים גדולים ועם היותי ברעב ובצמא ובחוסר כל לעולם הלכתי בדרכי השם יתברך ונתעסקתי בתורתו. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

From the time of the expulsion and forced conversion in Spain and on, I, [R. Yaakov Bei Rav,] have always been a halachic guide and Rav. At that time I was eighteen years of age and I was the Rav of five thousand Jewish households in the province of Fez, as is well known throughout the world. I didn't even have a beard at the time and there were great sages who lived there at the time. Despite the fact that I suffered from hunger and thirst, utterly lacking any comfort, I have walked in *Hashem Yisborach's* ways and I engrossed myself in His Torah. **Teshuvos Maharalbach 147**

(3) אל תאמרו כי אבדה או נסתרה חכמת חכמינו ובינותינו אחרי אשר קם יעקב בירב ובא לדור בארצנו ובינותינו. ס' עומר השכחה מר' אברהם בר' יוסף גבישון אודות דרשת מהר"י בירב בק"ק תלמיסאן

Don't say that the wisdom of our Sages and men of discernment is lost or hidden since Yaakov Bei Rav has arisen and come to live in our land amongst us. **Sefer Omer HaShikchah, R. Avraham b. R. Yosef Gabishon**

(4) והנה בזמן הנזיר [הנגיד] ר. יצחק שולל ז"ל בהיותי במצרי' נשאנו ונתנו בדבר הזה מפני שהנכבד כמה"ר נתן שואל"ל לא צוה שיעלו אותו לארץ ישראל. ומסקנא בינינו היתה שיעלו אותו וכן נעשה והעלוהו. שו"ת מהר"י בי רב סימן לח

At the time of the Nazirite, [the Nagid] R. Yitzchak Sholeil, of blessed memory, while he was in Egypt, we discussed this issue, regarding R. Nassan Sholeil, who did not make his will be known about being buried in Eretz Yisrael. We decided that [R. Nassan's] body be brought to Eretz Yisrael and this is what was done. **Teshuvos Mahari Berav 38**

(5) בעניני השיבה והלימוד: דע שיש כאן שני ישיבות . . . אבל מאבדים ולא משתכחים, כי הלמוד שלמדנו בפירושא היתה יותר א' ביום ממה שלומדים כאן חדש, כי אין כאן תלמיד דנחית לעומקא דשמעתא, ובפרט בתוספות, כי היה כאן החכם גדול עוקר הרים ושמו כמהור"ר יעקב בי רב יצ"ו והלך למצרים, וכל התלמידים החשובים יצאו מכאן להציל נפשם

מרעב כי בירושלים אין אדם מרויח פרוטה, וכמה פעמים אמר לי ללכת לישיבתו במצרים והבטיחני גדולות ולא אביתי לצאת מירושלים. מכתב מר' ישראל מפירושא מירושלים שנדפס בהמעמר ג' ע' 188

Regarding the Yeshiva and the study of Torah: You should know that there are two Yeshivas . . . They are, however, lost and irretrievable. We used to learn more in one day in depth, than we now learn in a month, for there is no student of Torah here that descends into the depths of the *sugia* (Talmudic subject matter), especially with Tosephos. There used to be a great scholar who could uproot mountains by the name of R. Yaakov Bei Rav, but he left to go to Egypt and all of the distinguished students left here [as well] to save themselves from the famine, for no one earns here even a *pruta* (penny or piastre). He repeatedly told me to go to his Yeshiva in Egypt and he promised me great things, but I did not want to leave Jerusalem. **Letter from R. Yisrael of Perusha of Jerusalem**

(6) יודע לכ"ת חכמי צפת תוב"ב איך באלו הימים שעבר בעוונותינו קם פה דמשק מחלוקת גדול בין קצת אנשים ונפל ביניהם מלשינות והפסד ממון ומצד פחדי לא אהיה נשרף באש המחלוקת שהיה ביניהם הסכמתי לילך עם בני ואשתי לגובאר ויען שבתחל' בואי פה דמשק מצאתי אלו הקהלות הספרדים ג' בתי כנסיות וגם היה רצונם מפני המחלוקת לחדש בתי כנסיות אחרות כמו שבפועל עשו בית הכנסת אחר ובראותי גודל המחלוקת שהיה ביניהם התרשלתי להכניס עצמי ביניהם ומחמ' הצעקות שהיה בשוקים וברחובות ממעות הסדר שהיה בקהל אמרתי אני אל לבי אשתדל לעשות מה שעלי אולם יסכים ד' על ידי. שו"ת מהר"י בי רב סימן לג

Worthy scholars of Safed, you should be aware of what happened during this period in Damascus, as a result of our sins. A terrible fight broke out between some of the people there which led to informing to the government and to loss of property. Because of my fear of not being burned in the fire of controversy that existed between them, I decided to leave together with my children and wife to Jobar. When I first came here to Damascus, I found that the community of Sefardim had three synagogues. Because of the strife, they desired to make more new synagogues just like the one they actually did make. When I saw the terrible fighting that broke out amongst themselves, I was reluctant to become involved. Because of the outcry that [was heard] in the marketplace and the streets, I said to myself that I would try to do what I could [to bring some order to the community], and perhaps Hashem will approve of my actions. **Teshuvos R. Yaakov Bei Rav 33**

(7) שאלה: ילמדנו רבי' הנגיד יצ"ו: . . . תשובה . . . ואי לא ציית דינא תכתבו אלינו ואנחנו נייסר אותו. נאם יעקב בירב. שו"ת מבי"ט חלק א סימן פט

Question: Teach us, our master, the Nagid, . . . **Teshuva:** . . . If he does not accept the judgment, write to us and we will inflict corporal punishment. Yaakov Bei Rav.
Teshuvos Mabit 1:89

(8) הרב הגדול הנז' אשר משדי אמו ינק חלב התורה ומנעוריו גדל בין החכמים הגדולים ללמוד וללמד להבין ולהורות את בני ישראל בקי בג' סדרי ודמין ליה כמונחים בכיסתיה ובתלתא אחריני ידע לאהדורי סברא מתישבת על הלכ. שו"ת מבי"ט חלק א סימן מא

The great Rav who has nursed the milk of Torah from his mother's breast and who was raised from his youth between great sages to study and teach, to understand and guide the Jewish people. He is an expert in three orders [of the Talmud] and they are as if they are laying in his pocket. In the other three orders, his knowledge is sufficient to answer [any question] with satisfying logic. **Teshuvos Mabit 1:41**

C.

(1) ואעפ"י שאני טרוד עם התלמידי ועם זה החיבור שאני עושה על הרמב"ם ז"ל אכתוב לך. שו"ת מהר"י בי רב סימן מט

Although I am occupied with my students as well as with writing a commentary on the Rambam, z"l, I am [taking the time to] write to you. **Teshuvos R. Yaakov Bei Rav 49**

(2) אמר הקטון שלמה בן עזרא, המלכה"ד של המהדורה הראשונה זאת התשובה העתיקתיה מתוך ספר א' שעשה רבינו הגדול המוסמך זצוק"ל והוא פירוש על הרמב"ם ז"ל בכל מקום שלא יש מגיד משנה ה' יזכנו לצאתו לדפוס ובראותי שהיא ענין שייך לנ"ד שמתיה כאן בראש הספר: שו"ת מהר"י בי רב סימן א

I, the insignificant Shlomo b. Ezra, am the publisher of this first edition [of R. Yaakov Bei Rav's responsa]. I copied this responsum from the commentary that our great and ordained Rabbi, of blessed memory, wrote on the Rambam, z"l. It covered those sections of the Rambam that lacked the commentary of the Magid Mishneh . . . **Teshuvos R. Yaakov Bei Rav 1**

(3) ומורינו הרב כמה"ר יעקב בי רב זלה"ה כתב בפ' הלכות נזירות. שו"ת מבי"ט חלק א סימן קעד

Our teacher, HaRav R. Yaakov Bei Rav, z"l, wrote the following in his commentary to Hilchos Neziros [of the Rambam]. **Teshuvos Mabit 1:174**

D.

בררנו לגדול שבנו בחכמה ובמנין החכם השלם הרב הגדול מהר"ר בירב נר"ו שיהיה סמוך וראש ישיבה ורב יתקרי והוא יושי' מהיותו חכמים שבנו אצלו ורבנים יתקרו ויהיו סמוכים לעד לעולם עושים באמת וישר משפטי התור' לדין את שתקיף והי' אם בן הכו' הרשע והובא לפני' ויכוהו על פי התורה כאשר יוכל שאתו ויפטר מידי כרתו ויתקרב אל א-ל עילום וגם כל העם הזה על מקומו יבא בשל' . . . ועל החתום כמו חמשה ועשרים כל הגדולים שבהם בראשונה ואחר כך שאר החברים והתלמידים. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

We have chosen the greatest scholar amongst us, in both wisdom and years, the perfect sage, the great Rav, R. Yaakov Bei Rav, may Hashem protect him, to be *samuch* (ordained). He shall be called *Rosh Yeshiva* and *Rav* and he will choose [the other *musmachim* (ordained Rabbis) from amongst the remainder of our scholars. They shall be called *Rabbanim* and shall be ordained for eternity to fulfill the laws of the Torah with truthfulness and uprightness, to act with vigor against the strong and to inflict corporal punishment (flogging) on those evil doers that are so deserving, to the extent that is medically allowed, according to the guidelines of the Torah, and thereby letting them be absolved from the [Divine punishment of] *Karess*. . . . This letter first bears twenty five signatures of all of the great scholars [of Safed] and afterwards bears the signatures of the other *chaverim* (Rabbinic colleagues) and students. **Teshuvah Maharalbach 147**

E.

(1) ואחר שעברו כמו ב' או' ג' חדשים כמעט שח"ו היה קורה לי כמו שקרה לרבי יהודה בן בבא ז"ל שקמו שני מלשינים עלי על לא חמס בכפי, ישלם להם הש' פעלם הרע. והוצרכתי לצאת חוצ' לארץ. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

After some two or three months passed, there almost happened to me, G-d forbid, what happened to Rabbi Yehudah ben Bava, z"l. Two informers set upon me without any justification. May G-d repay them for their evil. I was, therefore, forced to flee Eretz Yisrael. **Teshuvah Maharalbach 147**

F.

שאלה נשאלה לרב הגדול כמה"ר יעקב בירב ז"ל ולא הספיק להשלימ' עד שנתבקש בישיבה של מעלה ליל שבת ר"ח אייר שנת אש"ה והשלמתיה אני מביט. שו"ת מבי"ט חלק א סימן קג

This question was addressed to the great Rav R. Yaakov Bei Rav z"l, but he wasn't able to complete the answer before he was requested to join the Yeshiva in Heaven. This was Shabbos evening, Rosh Chodesh Iyar, 5301 (1541). I, R. Moshe b. Yosef of Trani, completed it. **Teshuvah Mabib 1:103**

III. Rav Levi ibn Chaviv (Maralbach) and the Renaissance of Jerusalem

A.

משפע השמן הטוב שהורידו עלי חכמי ארץ ישראל יצ"ו בטובתם וחסדם לא מחכמה יתירה שיש בי הסכמתי אני והם לסמוך את החכם השלם כה"ר לוי ג' חביב יצ"ו שיהא סמוך לדון ולהורות את בני ישראל לכל דיני התורה ורב סמוך יתקרי ומה שעלתה הסכמתנו חתמתי על שם כלם יעקב בירב. ע"כ שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

From the abundance of the fragrant oil which was poured upon me by the sages of Eretz Yisrael, may Hashem protect them, by virtue of their goodness and kindness and not due to any extraordinary wisdom that I may possess, I, together with them, have decided to ordain the perfect sage, R. Levi ibn Chaviv, may Hashem protect him. This ordination empowers him to adjudicate and issue rulings for the Jewish people in every aspect of the laws of the Torah. He shall be called *Rav samuch* (an ordained Rabbi). On behalf of all of those who have so decided, I sign my name, Yaakov Bei Rav. **Teshuvus Maharalbach 147**

B. Jerusalem is, for the most part, desolate and in ruins. I need not repeat that it is not surrounded by walls. Its inhabitants, I am told, number about 4,000 families. As for Jews, about seventy families of the poorest class have remained; there is scarcely a family that is not in want of the commonest necessities; one who has bread for a year is called rich. Among the Jewish population, there are many aged, forsaken widows from Germany, Spain, Portugal and other countries, so that there are seven women to one man. . . . Jerusalem, notwithstanding its destruction, still contains four very beautiful long bazaars, such as I have never seen before, at the foot of Zion. . . . When I came to Jerusalem, there was a dreadful famine in the land. . . . Many Jews died of hunger, who had been seen a day or two before asking for bread, which nobody could give them. The next day, they were found dead in their houses. Many lived on grass, going out like stags to look for pasture.

At present there is only one German (Ashkenazic) Rabbi here who was educated in Jerusalem. I have never seen his equal for humility and the fear of God; he weaves night and day when he is not occupied with his studies, and for six months he tasted no bread between Sabbath and Sabbath, his food consisting of raw turnips and the remains of St. John's bread, which is very plentiful here, after the sugar had been taken out of it. All the necessities of life, such as meat, wine, olives, and sesame-oil, can be had very cheap. The soil is excellent; but it is not possible to gain a living by any branch of industry, unless it be that of a shoe-maker, weaver, or goldsmith. . . . **Letter from Rav Ovadiah of Bertinuro in the year 1488**

C. In Jerusalem, there are about 200 families, who abstain from every sin and fulfill the commandments of the L-rd with great zeal. All people without distinction, old, and young, gather together in the evenings for prayers. . . . Many remain after the prayer and the sermon [of the eighty year old Rabbi Zecharia Sephardi] in the Synagogue in order to devote themselves to the study of Mishnah and Talmud for three hours. Afterwards, they visit the sick and distribute alms according to their means. People here are very benevolent although they are poor themselves and live on alms. . . . Here in Jerusalem it is very difficult to earn a living. Even artisans, like workers in gold, smiths, weavers or tailors, get hardly enough for their daily needs. **Unknown writer in Jerusalem in the year 1495**

D.
ומאכל יושבי ירושלים לא די שאינו מעדנים אלא שהוא ממרורי' ויגוני' ומי שזוכה להשיג במה לקנות ראש בהמה דקה ובני מעיה ואפילו מעז בשבתות ובחגים ובמועדים הרי הוא בעיני עצמו כאלו יצא לחירות מבית עבדים וישב על כסא הסגנים. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

Not only is the food of the residents of Jerusalem not sumptuous, but it comes through bitterness and grief. Anyone who earns enough to buy the head of a goat and its innards for Shabbos or Yom Tov, considers himself [as fortunate] as if he was released from the house of bondage, became a free man, and now sits amongst the nobility. **Teshuvah Maharalbach 147**

E.

גם אני אומר ת"ל והודאו' לשמו הגדול שבהיותי יושב בכבוד ומעלה ככל א' מכני גילי בתוך האהלי אהל התורה בעיר הגדולה לאלים הלא הוא עיר שאלוניקי יע"א נתן בלבי לצאת משם עת לבא פה ירוש' תוב"ב וברחמיו הרבים זכני לעלות אליה ולהסתופף בחצרותיה עם ביתי היום כמו י"ד שנה. ועוד הפליא חסדו לי ברחמיו וזכני לזכו' בה לרבים כב' דברי' גדולי הערך מאד מלבד שאר דברי' אחרים פרטיים שאינם בערכם והם הא' בזמן בשורות השוטים דוברי שקרי' תפח רוחם כי לולא שנמצאתי אז בעיר הקדושה הזאת תוב"ב ובמתק שפתים הייתי מישב דעתם ומדבר על לבם כבר היתה חרבה אז מכל היהודי' היושבי' בה עד בלי השאיר אפי' מנין כמפורסם לכל היושבי' בה הדבר הב' שזכני בו השם ברחמיו שהוא יותר גדול הערך בעיני ובו אני מנוחם ממה שהוצאתי כל אשר לי עד היום ת"ל הוא שאני הייתי סבה בארץ הקדושה שלא יצא לפועל מעשה הסמיכה שרצו לחדש רבני צפת תוב"ב כיון שכפי הדין וההלכ' אין בידינו כח עליה לחדשה וגם קצת מהזקנים שבהם חזרו בהם. ועל זה מודה ומשבח אנא קדם א-להי ישתבח שמו לעד הוא למען רחמיו יזכני להמצא בזמן הסמיכה האמתית העתידה להעשות ע"י אליהו הנבי' ובן דוד משיח צדקנו אמן. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

I also say, thank G-d, at a time when I was sitting with honor and attainment, like the others of my rank, in the tents of Torah in the great city of giants, Salonika, I decided to leave there and to come here to Jerusalem. Through His great compassion, He granted me the merit to arise and come there and to dwell in her courtyards together with my family for the last fourteen some years. In addition, He has shown His wondrous kindness to me and given me the opportunity to grant merit to the public through two very important matters, besides for other relatively minor matters. The first was at the time when some fools and liars, may their spirit be destroyed, made false prophecies. Had I not been in the Holy city at the time and calmed the people through my gentle approach and convincing arguments, the Jewish population would have been totally destroyed without even the remnant of a *minyana*, as is well known to all its inhabitants. The second thing, which in my eyes is greater than the first, . . . is that Hashem, in his compassion, let me be the cause of preventing the restoration of *Semicha* (Rabbinic ordination) in Eretz Yisrael. For the Rabbis in Safed wanted to restore it, despite the fact that according to *halacha* we do not have the power to do so. As a result, some of the elder scholars withdrew their support. For this, do I give thanks and praise before my G-d, may He be praised forever. For the sake of His compassion, may He give me the merit of being alive at the time of the true *semicha*, which will come to be through Eliyahu (Elijah) the prophet, and the descendant of David, our righteous Moshiach. Amen. **Teshuvah Maharalbach 147**

F.

ואפשר גם שרמז מ"ש "היתה למס" מה שראינו אנחנו בזמנינו זה, כי בכל מקום אשר תחת המלך יר"ה אין לך מדינה שיהיה בה ריבוי מסים ואנוניות על יהודים כארץ ישראל, ופרט מן הפרט ירושלים, אלמלא כי מכל גלילות ישראל שולחים שם מעות לפרוע מסים ואנוניות שלהם, לא היו יכולים יהודים לדור בה מרוב מסים ועל כן היה מקונן הנביא עליה "שרתי במדינות היתה למס". ס' לחם דמעה מר' שמואל די אוזידא (1505-1604) מחבר ס' מדרש שמואל על אבות, מגדולי תלמידי האר"י ז"ל

The verse, "She has become a source of taxation." (Lam. 1:1) can possibly be alluding to what we see in our own times. There is no area within the domains of our king, may his glory be exalted, that has more taxes and levies placed upon the Jews than in Eretz Yisrael, and most especially Jerusalem. If not for the fact that Jews from all over the world send money to them to help pay their taxes and other levies, the Jewish community there would not be able to survive. . . . **Sefer Lechem Dima, R. Shmuel Di Uzida (1505-1604)**

IV. The Semicha Controversy

A.

יען כי העונות גרמו ובטלה הסמיכה בסוף ימי חכמי המשנה כשגזרה מלכות האומות כל הנסמך והסומך יהרג ולא נשאר מפני כן בית דין סמוך קבוע בא"י וזה היה כמו ש' שנה אחר החרבן ועתה כונתי לבאר אם איפשר בזמן הזה דליכא סמוכים לחזו' עטרת הסמיכ' ליושנה שאם איפשר להחזירה יש בזה כמה תועלות מה שלא יעלם שאע"פ שר' הלל וב"ד תקן בענין החדשים והמועדות עדיין יש דברים רבים תלויין בענין הסמיכה כדתנן בסנהדרין פרק קמא דיני ממונות בג' גזלות וחבלות בג' וכו' מכות בג' סמיכת הזקני' ועריפת העגל' וכו' ובגמ' תנא 'וסמיכ' זקנים בג' והוינן בה מאי סמיכה וסמיכת זקני' אמר רבי יוחנן מסמך סבי שכפי פשטי הסוגי' נראה שבזמן הזה אין לנו כח לסמוך שכיון שנראה שאינו יכול לסמוך אלא מי שהוא סמוך כדתנן סמיכת זקנים בג' וכו' ואמרינן בגמרא תאנא מאי סמיכה סמיכת סבי דבעינן ג' ואוקימנא בגמרא דבעי' שיהא סמוך מפי סמוך והשת' בעונותינו ליכא סמוך מפי סמוך אם כן איך אפשר לסמוך עתה: ועוד נראה מהאי סוגיא שאם יתבטל הסמיכה א"א להחזירה דאמרינן התם וחד לא סמוך והא אמר רבי יהודה אמר רב ברם זכור אותו האיש לטוב ור' יהודה בן בבא שמו שאלמלא הוא נשתכחו דיני קנסות מישראל ואקשינן נשתכחו לגרסינהו ומשני אלא בטלו דיני קנסות מישראל שפעם א' גזרה מלכות האומות שמד על ישראל שכל הסומך יהרג וכל הנסמך יהרג והעיר שסומכין בה תחרב ותחומין שסומכין בהן יעקרו מה עשה רבי יהודה בן בבא הלך וישב לו בין שני הרים גדולים ובין שתי עיירות גדולות ובין שתי תחומי שבת בין אושא לשפרעם וסמך שם חמשה זקנים וכו' נראה מהאי עובדא שאם היו מתים הסמוכים שהיו מצויים באותו זמן שלא היה איפשר להחזיר הסמיכה שאם לא כן איך יאמר רבי יהודה אלולי רבי יהודה בן בבא היתה מתבטלת דיני קנסות מפני שסמך לאותם ה' זקנים אפילו שלא יסמוך אותם כשיעבור השמד יתקבצו החכמי' ויסמוך אותם אלא נראה שאם אין שם סמוך מפי סמוך אין יכולין להסמיק ועוד שאם היה איפשר לסמוך לשום אדם אף על פי שלא ימצא סמוך מפי סמוך למה סכן רבי יהודה בן בבא לעצמו ימתין עד שיעבור השמד אלא נראה שאם לא ימצא סמוך מפי סמוך אינם יכולי' לסמוך וחשש אולי ימות הו' שהיה סמוך ויתבטל הסמיכה. . . . זהו מה שראיתי להסתפק הוא בענין הסמיכה: שו"ת מהר"י בי רב סימן סג

Due to our sins, the practice of *semicha* ceased [after] the end of the period of the Sages of the Mishna when the [Roman] government decreed that any grantor or recipient of *semicha* should be put to death. Because of this, there has not remained in Eretz Yisrael a *Bais Din samuch* (ordained members of the Jewish Court of Law). This happened approximately three hundred years after the destruction of the Temple . . . Now, it is my intention to clarify the issue regarding the possibility of restoring the institution of *semicha* in our times without having any living *semuchim* (previously ordained Rabbis). If it would be possible to make such a restoration, there are many benefits to be had. Even though R. Hillel and his *Bais Din* fixed the New Moons and Holidays [through his calendar], there are still many things that are contingent on *semicha*, as we learned in the first chapter of Sanhedrin (2a), "Monetary issues are settled in a *Bais Din* of three, issues of theft and assault and battery require a *Bais Din* of three; flogging requires a *Bais Din* of three. . ." In the *gemora*, it was taught, "*Semicha and semichas zekainim* require three judges." What is meant by these terms? Rabbi Yochanon stated: The ordination (*semicha*) of Rabbis needs three. . . . From the simple reading of the *sugia* (Talmudic discussion), it would seem that at present we have no power to ordain, since only one who already has ordination can confer ordination as we learned . . . that we need an ordained Rabbi (*samuch*) to confer ordination. And now in the present day there is no ordained Rabbi who received his ordination from an ordained Rabbi [all the way back from Sinai]. If so, how can we now confer *semicha*? In addition, it would seem from that *sugia* that if *semicha* would ever cease, it would be impossible to have it restored. This is based on the following passage (Sanhedrin 13b-14a): [You stated that] one person alone cannot perform *semicha*, [but this seems to be contradicted] by what we were taught, "Rav Yehuda said in the name of Rav: May that man be remembered for the good. His name was Rabbi Yehuda ben Bava and if it had not been for him, the laws of *knasos* (fines) would have been forgotten. Forgotten? Let them study it! Rather it should be corrected to read, 'would have ceased to exist'. This is because the Romans decreed forced assimilation upon the Jews saying, 'Anyone would performs *semicha* or receives *semicha* should be put to death and the city, in which it is performed should be laid waste as well as the surrounding area (*techumin*). What did Rabbi Yehuda ben Bava do? He went and sat between two large mountains, between two large cities, between two *techumei Shabbos* (two thousand cubits immediately outside the city), the area between [the cities of] Usha and Shefaram, and he ordained five scholars" . . . It would seem from that passage that if those contemporary scholars who were already ordained would have died out, it would have been impossible to restore *semicha*. For if that were not true, why would Rav Yehuda have stated that if not for R. Yehuda ben Bava who ordained those five scholars, *semicha* would have ceased? Even if he had not ordained them, when the decree of forced assimilation would have passed, all that would have been needed (according to the Rambam) would be to convene a conclave of the sages and reordain them. It seems from the above that if there is no actual *samuch m'pi samuch* (someone who received ordination from someone who had himself received ordination all the way back from Sinai), we cannot reinitiate *semicha* on our own. . . . This casts doubt, in my opinion on the whole process [and needs a resolution]. **Teshuvos R. Yaakov Bei Rav 63**

B.

ומצאתי להרמב"ם ז"ל שכתב בהלכות סנהדרין פ"ד וזה לשונו נראין לי הדברים שאם הסכימו כל החכמים שבא"י למנות דיינים ולסמוך אותם הרי אלו סמוכים ויש להם לדון דיני קנסות ויש להם לסמוך לאחרים אם כן למה היו החכמים מצטערים על הסמיכה כדי שלא יבטלו דיני קנסות מישראל לפי שישראל מפוזרים ואי אפשר שיסכימו כלם ואם היה שם סמוך מפי סמוך אינו צריך דעת כלם אלא דין דיני קנסות לכל שהרי נסמך מפי בית דין והדבר צריך הכרע עכ"ל: אמנם בזה הלשון אף על פי שנראה ממנו שיש תיקון להחזיר הסמיכה בהסכמת כל חכמי ארץ ישראל כבר כתב בסוף לשונו והדבר צריך הכרע שנראה לכאורה שהוא כמסתפק בזה ממה שאמר והדבר צריך הכרע אם נאמר שהוא חוזר לתחלת הלשון. ועוד שנראה מלשונו שאם יערער אפילו אחד מחכמי א"י אינה מועלת אותה הסמיכה והדברים תמוהים שהרי במסכת הוריות מסקי' שבכל התורה כולה רובו ככלו . . . ואם כן כיון דאסיקנא התם דבכל התורה כלה רובו ככלו ואפילו במקום שנאמר בו כל אמאי נצטרך הכא בענין הסמיכה לדעת כלם נזיל בתר רובא. ועוד ראוי לדקדק בלשון הרמב"ם שכתב וזה לשונו אם כן למה היו החכמים מצטערים על הסמיכה וכו' לפי שישראל מפוזרים ואי אפשר שיסכימו כלם ומה מניעה יש להיותם מפוזרים או מקובצים כיון שאין סיבת המניעה אלא ריבוי הדעות כמו שכת' ואי אפשר שיסכימו כלם. . . ומצאתי בפ' קמ' דסנהדרין משנה ג' בפירוש המשנה שכתב הרמב"ם וזה לשונו סמיכת הזקנים בג' ולענין אם צריך שיהיו הג' סמוכים ואז יהיו יכולין לסמוך שום אדם יש בזה ספק ומה שנתבאר מן התלמוד שיהיה הגדול שבהם סמוך ויצרף עמו שנים ויסמוך מה שירצה. ויראה לי כשתהיה הסכמה מכל החכמים והתלמידים להרים עליהם איש מהשיבה וישימו אותו לראש ובלבד שיהיה זה בארץ ישראל כמו שזכרנו הנה האיש ההוא תתקיים לו הסמיכה ויהיה סמוך ויסמוך הוא אחר כך מי שירצה שאם לא תאמר כן א"א שתמצ' ב"ד הגדול לעולם לפי שנצטרך שיהי' אח' מהם סמוך על כל פנים והקדוש ברוך הוא ייעד שישבו כמו שנא' ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצין כבתחלה אחרי כן יקרא לך עיר הצדק וזה יהיה בלא ספק כשיכין הבורא לבות בני אדם ותרבה זכותם ותשוקתם להש"י ולתורה ותגדל תומתם לפני בא המשיח כמו שיתבאר זה בפסוקים הרבה במקרא עד כאן. והנה הרמב"ם לא הזכיר כאן מה שהזכיר ב"ד בהלכות סנהדרין שכתב שם ולמה היו מצטערין על הסמיכה ואמר גם כן לפי שהיו ישראל מפוזרים ובכאן לא הזכיר דבר מזה. עוד יש לעיין בזה הענין שאם תמצי לומר שיש בנו כח לסמוך וקיימא לן לענין מלקות דאורייתא דבעי' ג' סמוכים אם דוקא בעדים והתראה לוקין או אפילו בלא עדים והתראה ולענין כפיית בית דין לא תבעי לן דודאי אין כופין כי תיבעי לן הבא דרך תשובה ואמר אני עשיתי עברה שחייב עליה מלקות או כרת ואני רוצה לקבל מלקו' כדי שאפטר מן הכרת כדתנן כל חייבי כרתות שלקו נפטרו מיד כריתתן שנאמר ונקלה אחיך לעיניך מי שלקה הרי הוא כאחיק דברי ר' חנניא ב"ג עד כאן: שו"ת מהר"י בי רב סימן סג

The Rambam in Hilchos Sanhedrin Chap. 4 states the following, "It seems to me that if all of the scholars in the land of Israel agree to appoint judges and to ordain them, they are then considered ordained (*semuchim*) and have the power to adjudicate and impose fines and can ordain others. If that is the case, then why were the sages so anxious about *semicha* in order to avoid the cessation of the adjudication of fines. The reason is because the Jews were so scattered, it would have been impossible to get all of them to agree. If there had been a *samuch m'pi samuch* still alive, then there would be no need for their consent. . . ." He does write at the end of the halacha, however, "And the matter still

needs resolution." It would seem from that statement that the Rambam still harbored doubts about the issue. . . . In addition, it seems that even if only one of the sages of Israel would raise an objection, the ordination would be invalid. This seems to be inexplicable as the general rule throughout the Torah is that the majority have the same weight as the whole. . . . [The Rambam in his commentary to the Mishna (Sanhedrin Chap. 1:3) states, ". . . It seems to me that if all of the sages and disciples decide to appoint a member of the Yeshiva as their head, provided that it takes place in Eretz Yisrael, as we previously mentioned, that man will have become ordained and he can ordain others. If this were not so, it would be impossible to ever have again the *Bais Din HaGadol* (the great Sanhedrin) . . . and the Holy One, blessed be He, has borne witness that it will return as it is stated in Scripture (Isaiah 1:26) . . . This will occur, without a doubt, when the Creator will prepare the hearts of humanity and their merits and desire for G-d and the Torah will increase and their purity will grow, before the coming of Moshiach . . ." . . . Another issue that has to be looked into . . . is regarding flogging which requires three *semuchim*. Does it have to be strictly administered with witnesses and warning or perhaps even without? This question only applies to *Baalei Teshuva* (penitents), those who want to accept flogging on a voluntary basis in order to expunge the Divine punishment of *Karess*, as it is stated (Makkos 23a), "All of those who are condemned to be punished by *Karess* are released from that punishment through flogging." . . . **Teshuvah R. Yaakov Bei Rav 63**

C.

(1) ועתה אשיב לכל הספקות הנזכרות לעיל א' לא' למצוא חשבון ונא' שהרמב"ם סובר שאם יסכימו חכמי ארץ ישראל לסמוך שום אדם הסמיכ' תתקיים בידו וגם הראב"ד דלא השיג עליו כדרכו נראה שהוא סובר ג"כ שיכולין לסמוך אם יסכימו חכמי ארץ ישראל. . . . שו"ת מהר"י בי רב סימן סג

Now I will respond to all of the questions cited above . . . It seems that both the Rambam and Raavad agree that ordination can be restored if the sages of Eretz Yisrael are in agreement. . . . **Teshuvah R. Yaakov Bei Rav 63**

(2) ואני אומר שכונת הרמב"ם היא שיש הפרש גדול בין דורו של ר' יהודה בן בבא ובין הזמן שדבר בו הרמב"ם ז"ל שבזמן ר' יהודה בן בבא היו כמה קהלות בא"י וכמה חכמים גדולים מפוזרים בא"י ומפני זה כתב הרב שהטעם שהיו מצטערים בסמיכה באותו זמן היה מפני שהיו ישראל מפוזרים ואינו בזמן הרמב"ם או בזמנינו זה שאין שם אלא מקו' א' שיש שם ישראל או ראש ישיבה אחד שבזמנינו זה נקל הוא שיתקבצו בני הישיבה לסמוך הרב שלהם ולפיכך במשניות שהוא מדבר בזמן קרוב למשיח שהוא זמנינו זה לא כתב אלא יראה לי שאם יסכימו בני הישיבה למנות לגדול שבהם ראש ישיבה יתקיים הישיבה על ידו ולא אמר שיש קושי בהסכמתם מפני שאין שם אלא מקום אחד שיש שם ישראל בזמנינו זה בצפת עיקר הישיבה ובזמן הרמב"ם לא היה אלא בירושלים עשרה או עשרים בעלי בתים והיה נקל לסמוך אם היה אי זה חכם ביניהם אם יסכימו בכך. . . . ומה שנראה מן הגמ' שצריך הסומך שיהיה סמוך דוקא אם רוצה לסמוך בג' אבל בהסכמת חכמי א"י אפילו שלא יהיו סמוכים יכולין לסמוך בהסכמת כולם או רובם והביא לזה ראיה הרמב"ם בפ"י המשנה של סנהדרין פ"ק. . . . ומכאן יתברר לך מה שכתב הרמב"ם והדבר צריך הכרע אינו חוזר אלא לסיפא דההיא הלכה שכתב וזה לשונו ואם היה שם סמוך מפי סמוך אינו צריך דעת כלם וכו'. . . . פי' אף על פי שפסקתי שבסמוך א' מספיק בהצטרף שנים אפילו לא יהיו סמוכים זה הדבר

צריך הכרע וכן כתב בפירוש משנה בפר' קמא דסנהדרין וז"ל ולענין אם צריך שיהיו הג' סמוכים ואז יהיו יכולין לסמוך שום אדם יש בזה ספק ומה שנתבאר מן התלמוד שיהי' הגדול סמוך ויצרף עמו שנים ויסמוך מי שירצה וכו' אלמא שאינו חוזר והדבר צריך הכרע אלא למאי דסליק מיניה: ועוד משני צדדין הוא מוכרח שאינו חוזר אלא למאי דסליק מיניה חדא שכבר הביא . . . ועם מה שכתבנו כבר תרצנו שלא נשאר שום קושי' להרמב"ם על מה שכתב מההיא עובדא דר' יהודה בן בבא וגם כל מה שהסתפקנו בלשון הרמב"ם כבר פירשנו הלשון יפה ולא ימשך משם שום קושיא. שו"ת מהר"י בי רב סימן סג

. . . In the Rambam's commentary to the Mishna in which he [discusses the restoration of *semicha*] at the time right before the coming of Moshiach, **which is our present time**, he only writes, "It seems to me that if all of the sages and disciples decide to appoint a member of the Yeshiva as their head," and does not speak about the inherent difficulties involved, because at that time there will be only one place. In our own times this is Safed, the principal Yeshiva. . . . And that which the Rambam writes, "the matter still needs resolution" is referring exclusively to the last section of the Rambam's halacha, "If there had been a *samuch m'pi samuch* still alive, then there would be no need for their consent. . . ." He meant to say that even though he ruled that only one *samuch* is required to confer ordination as long as he sits in session in conjunction with two other non ordained Rabbis, "the matter still requires resolution" [and perhaps all three need to consent.] . . .

Teshuvos R. Yaakov Bei Rav 63

D.

(1) והרב המשיג גם הוא בלם פיו מלדבר בזה ולא ידעתי אם הו' מטעם דשתיק' כהודאה דמיא כבשאר כל הדינים או שחשב שכיון שהרמב"ם עצמו אמ' שהדבר צריך הכרע לא יעלה על לב החכמים בשום דור לעשו' מעש' על פי זאת ההוראה ואם אלו רבני עולם בקיאים בכל התורה כלה משנה ותלמוד בבלי וירוש' וספרא וספרי ותוספתא ומדרש והגדה לא הי' בידם כח לקיים הענין ולא לסתור הבנין איך יעצור כח יתוש אשר כמוני בערכם קצוץ כנפי הבקיא' והתבונה לעשות גדולה או קטנה. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

I am not sure whether the silence of the Raavad is due to his acquiescence or he remained silent simply because he felt that the Rambam himself was unsure, and therefore no scholar in any generation would ever entertain the thought to implement [the restoration of *semicha*] based on this ruling. After all, if these masters of the world, who were experts in the entire Torah, Mishna, Talmud Bavli and Yerushalmi, Sifra, Sifrei, Tosefta, Midrash and Hagadah, were not able to fully support this issue nor to demolish this logical structure, how can a relative mosquito like myself, with clipped wings of knowledge and understanding do anything big or small. **Teshuvos Maharalbach 147**

(2) נראה מפורש בדבריו שלדעתו אותו הייעוד שהבטיח עליו הנביא הוא בטרם בא המשיח ועל פי זאת ההקדמה ראייתו זאת היא ראייה האמנם בזקנותו חזר בו כי ראה שלפי האמת אין ההקדמה הזאת בפ"י הפסוקים שעליה בנה ראייתו מוכרחת כי יש לאומר שיאמר שאותו הייעוד אינו כי אם לאחר בא המשיח ואז אין קושיא כלל איך ישובו הסנהדרין אם אין כח ביד כל החכמים לסמוך שהרי אליהו ע"ה עתיד לבא עם המשיח והוא סמוך קיים בגוף

ונפש ויכול לסמוך לכל בתי דייני ישראל גם המשיח בעצמו על פי מ"ש ז"ל בפיר' הפסוק המיועד עליו ונשא ממשה יכול לסמוך לכל מי שיהיה ראוי כמו שסמך מרע"ה לשבעי' זקנים. שו"ת מהרלב"ח קמז

It seems to be explicitly stated in his words that, according to his opinion, [the restoration of our judges] which the Prophet promised us, will occur [right before] the coming of Moshiach. Accordingly, the Rambam's proof is valid. In his later years, however, he retracted. This was because he saw that in reality, his understanding of the verses in Scripture, upon which he built his structure, may have been faulty and the prophecy may well be referring to the time after the coming of Moshiach. Hence, there is no difficulty at all. Behold, Eliyahu (Elijah), of blessed memory, will come together with Moshiach and he is a *samuch* who will survive both in body and spirit and he will be able to ordain all of the *Batei Dinim* and even Moshiach himself. **Teshuvah Maharalbach 147**

(3) ומה שאיפשר לי לומר בזה היא א' משני דברים אם שנא' שגם שלדעת הרב אין המשיח יכול לסמוך מצד שהוא משיח מ"מ הוא עם כל חכמי דורו או אפי' קודם שיבא הוא כל חכמי ישראל אחר קיבוץ גליות יכולין לסמוך מה שאין כח ביד חכמי ארץ ישראל לכך כשרוב ישראל הם בגלות. שגם שהדין הוא לענין הוראת ב"ד שטעו שבני ארץ ישראל קרויים קהל ואין אנו חוששין לאנשי חוצה לארץ לעני' הסמיכ' אינו כן שכיון שהוא נוגע לכל ישראל אפילו היושבים בחוצה לארץ כי גם שם דנין דיני קנסות כל שכן כשיעלו בני חוצה לארץ ישראל שנוגע לכל צריך שכל חכמי הדור יסכימו באותה הסמיכה. ואולי מזה הטעם כתב הרב והדבר צריך הכרע זה דבר אחד שאיפשר לי לומר. או שאומר שהטעם שחזר הרב בזקנותו ממה שכתב בילדותו בפירושו המשנה הגם שנודה שנרא' כן מדברי חכמינו ז"ל ומפשטי הפוסקים לפי שלדעתו ז"ל סדר רוב אותם הדברי' העתידיים נעלם מן הכל ואפילו מהם ז"ל וכמו שכתב בפרק י"ב מהלכות מלכים ולכן כתב שהדבר צריך הכרע. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

There seems to be two possible explanations [for the Rambam's reversal and reservation about the restoration of ordination]. The first is . . . that since this is an issue that affects the entire Jewish nation, even those living outside of the land of Israel, because even there fines are imposed by the courts, and it will most certainly affect them when all of those presently living outside of the land of Israel will move there, it is necessary for all of the sages of the generation, [not just those living in the land of Israel,] to agree to the *semicha*. . . . Secondly, . . . the order of how things will occur in the future is hidden from everyone, even from the Sages, of blessed memory, as the Rambam writes in the twelfth chapter of Hilchos Milachim. That is why he writes, "the matter still requires resolution". **Teshuvah Maharalbach 147**

(4) נר' שלא על רבני הדור הזה הורה הרב המורה שגם שת"ל יש ויש בדור רבנים בעלי דעת רחבה להבין דברי חכמים הכתובים בספרים ובפרט החכם השלם שבררו להם רבני צפת תוב"ב יצו' עוד צריך עם זה בקיאות גדול מאד ומי שיתמנה במנוי כזה קדוש הוא לשם וצרי' להיות עוקר הרים וסיני כי יש כמה דינים מתחדשי' בכל יום לא יוכל איש לפסוק בהם הדין אם לא מכח אי זה משא ומתן שבא בתלמוד ובספרי הפוסקים לא נמצאו כלל ובוזה היה גדול כחו של הרשב"א ובני גילו ע"ה ובר מן דין צריך המתמנה במינוי הסמיכה הנזכר להיותו חכם בדברים אחרים צריכי' למשפטי התור' וכתבם הרב ז"ל ברפ"ב מהלכותיו וגם שנ' שכיון

שאינן מינוי הסמיכה עתה בזמנינו זה לענין דיני נפשות שאי' צריך הסמוך לדעת בכל אותם הדברים כגון דרכי המעוננים והקוסמים והמכשפים ודומיהם מ"מ יש בהם דבר שהוא צריך לדעתו בהכרח ולא נשלם פירושו בתלמוד' כל הצורך כמו עבור השנים וקדוש חדשים על פי הראיה שמלבד שהם עצמם עיקר משפטי התורה עוד תלוי בהם חלק גדול משאר משפטי התורה איסורי לאוין וחיובי כרתות גם חיובי מיתות ב"ד ע"י קטנה בידיעת אם היא פחותה מבת ג' שנים ויום א' או יותר וכן בקטן פחות מבת ט' שנים ויום א' ובזמן הקרבן חיוב סקילה ובודאי שלהיו' סמוך להורות בכל משפטי התורה צריך להיות בקי בחשבון סוד העבור על פי הראייה. ואף על פי שכבר כתבתי וביארתי למעלה שהסמיכה בזמננו זה שלא ע"י סמוך א"א שתהיה אפילו לדעת הרב אלא לדיני קנסו' ושאר הדברים שדינם בג' לא לענין קדוש החדש מ"מ צריך מי שיסמך להיות בקי בזה החשבון עם שאר כל משפטי התורה דהא קי"ל שאפילו לסמוך ולמנות לנסמך על דבר פרטי ממשפטי התורה לא היו יכולים הסומכים הגם שהם סמוכי' לסמוך אותו לאותו הפרטי אם לא שיהיה מופלא בחכמה וראוי להורו' בכל התורה' כלה כדאי' בירוש' וכתבו הרמב"ם ז"ל בפ"י המשנ' ובפסק אשר לסבת כל זה נלע"ד שאינן בנו כח כעת לעשות מעשה על פי הוראת הרב ז"ל. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

It seems to me that the Rambam was not referring to the Rabbanim of this generation. [This is true despite the fact that] thank G-d that there are Rabbanim today who are gifted with tremendous minds, particularly the flawless scholar whom the Rabbanim of Safed chose, to understand the teachings of the sages which are written in the *seforim* (holy works). In addition to these qualities, however, one needs to have extraordinary erudition. One who is appointed to such a position is sanctified unto G-d. He needs to be an uprooter of mountains (great analytical skills) and a Sinai (erudite), for there are many situations that arise every day that are not discussed in the Talmud, nor are they found in the works of the later authorities. This was the great genius of the Rashba and his colleagues, of blessed memory. Besides that, the appointee has to be erudite in other branches of wisdom which are a necessary adjunct to the laws of the Torah, which are outlined by the Rambam in the second chapter of his halachos [of Sanhedrin]. Granted that he who is ordained today does not adjudicate capital crimes and therefore need not know the intricacies of fortune telling, divining and sorcery, however, he does need to be an expert in the area of fixing the intercalated year and declaring the New Moon based upon eyewitness testimony. Not only do they themselves make up an essential part of the laws of the Torah, but also a great portion of the entire corpus of Torah law, is contingent upon them . . . Most certainly anyone who is appointed to be a *samuch* to issue rulings in all areas of Torah law needs to have such expertise. . . . Even though that I wrote and explained above that in our times, even according to the Rambam, the appointment of *semicha* is only for adjudicating fines or other similar issues that require a *Bais Din* of three, and not the sanctification of the New Moon [which needs a full Sanhedrin], still and all, any *samuch* needs to be an expert in the necessary calculations as well as in all of the other areas of Torah law . . . Therefore, in my humble opinion, based upon all of the above, we do not have the ability at present to implement the ruling of the Rambam.

Teshuvos Maharalbach 147

E.

(1) לענין הסמיכה שבזמן הזה וגם הקושיא שעשינו דמה שאמר דבכל התורה כלה רובו ככלו ומכאן הצריך כלם כפי הנראה מפשט לשונו ועם מה שכתבנו יתישב יפה שלעולם אין הפרש בענין הסמיכה לשאר המצות אלא שבא ליתן טעם למה צריך בכאן ריבוי דעות וכשיהיה שם סמוכים אינו צריך אלא הסמוך לבדו בהצטרפות שנים אחרים ונתן לזה טעם שכשיסמוך מי שהוא סמוך מפי בית דין הגדול כל יושבי ארץ ישראל משועבדים אליו ולפי זה אין אנו צריכ' לדעתם שע"כ יקיימו מה שיגזור בית דין הגדול כמו שכתבנו אבל כשלא יבא הסמיכות מכח בית דין אין שום אדם משועבד לחבירו ומפני זה צריך לדעת כלם כדי שישעבדו את עצמם לזה הסמוך שמתחדש עתה שלא בא מכח בי' דין הגדול וכיון שיסכימו כלם חייבים המיעוט להסכים עמהם ומפני זה אומר עד שיסכימו כלם ולעולם אינו צריך אלא רוב. שו"ת מהר"י בי רב ס"ג

. . . Regarding the question that we asked that if in Torah law we always follow the majority, why is this case an exception and why do we need all of them [to make the appointment], . . . the truth is that there is no basic difference between this situation and any other. . . . [The reason the Rambam wrote that we need the agreement of all of the sages] is that he is coming to exclude the case of subsequent appointments where only one *samuch* is required. It is the opinion of the *samuch* that counts and not the opinions of the other two non *semuchim* who make up the *Bais Din*. . . . At the time of restoration of *semicha*, however, we need all the sages present. When the majority decides on appointing a *samuch*, the minority is duty bound to agree with their decision. Therefore in that situation, where there is a majority, you automatically have the agreement of all of the sages. **Teshuvos R. Yaakov Bei Rav**

(2) שיש לנו לילך אחר הרוב. ובתנאי שיהיה אותו הרוב מתוך משא ומתן של הכל כמו שכתב (רמב"ם פ' א' מה' ממרים) נושאין ונותנין אלו כנגד אלו. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

We are bound to follow the majority only after all the parties have participated in voicing their arguments and counter arguments, as the Rambam (Hilchos Mamrim Chap. 1) writes: The [judges] all participate in the arguments and counter arguments. **Teshuvos Maharalbach 147**

F.

אי אפשר שיתבטל החשבון הזה עד יבא מורה צדק ויהיו ישראל מקובצים. שו"ת מהר"י בי רב סימן סג

It is impossible for the [calendar based upon] the calculation [of Hillel II] to be replaced until the coming of the Righteous Teacher (Moshiach) and the in gathering of Israel. **Teshuvos R. Yaakov Bei Rav 63**

G.

(1) ועתה נשאר לי לבאר ענין המלקות אם מי שבא דרך תשובה לפני הסמוכי' ולא התרו בו אפילו עדים לא היו בדבר אם יכולין להלקותו מלקות דאורייתא אם לאו. . . אם בא וכפו אותו בית דין לקבל מלקות ועשה תשוב' יפטר מן הכרת כל שכן מישחטא בלא עדים והתראה אם רצה לקבל מרצונו מלקות ועשה תשובה שיפטר מן הכרת. ואם תאמר הרי כתב

שם הרב דגזרת מלך הוא יש לומר שלא על זה אמר הרב גזרת מלך היא חלילה לא—לגזור על האדם עול וחמס שמי שיחטא בעדים והתראה יקל עונשו שאם יקבל מלקות יפטר מן הכרת ומי שלא העיד פניו כל כך שחטא בסתר בלא עדים והתראה שלא יפטר מן הכרת אם יקבל מלקות אלא כונת הרב במה שאמר גזרת מלך היא אינו על זה אלא לומר דאף על גב דקי"ל הודאת בעל דין כק' עדים דמו גזרת מלך הוא שבענין מלקות ומיתות בית דין אינו מועיל הודאת פיו ומצאנו תשובה לגאונים וזה לשונו הבא לבית דין ואמר הרגתי את הנפש או חללתי שבת או עברתי עברה אין מנדין אותו ואין מלקין אותו ואין פוסלין אותו לעדו' דאין אדם משים עצמו רשע דהלכה כרבא. אבל אם רצה לעשות תשובה מלקין אותו ועושיין לו כפרה וזו היא כפרתו דמלקות במקום מיתה והא דאמר רבא אין אדם משים עצמו רשע לא לענין כריתות אלא לענין מיתות בית דין איתמר עד כאן . . . וגם הרמ"ה כתב וזה לשונו ואם עבר עבירה שלא בעדים והתראה ורצה מעצמו ללקות כדי להקל מעצמו עונש העון תבא עליו ברכה ואם לא רצה אין כופין אותו עד כאן לשונו. ותמה לי דבזמננו לא היה סמוכים ונראה מלשון הגאונים שמדברים במלקות דאוריית' ממה שכתבו דמלקות במקום מיתה והמלקות שהוא במקום מיתה אינו אלא מלקות דאוריית' כדאמרינן במסכת מכות. לכן אני אומר דלא בעינן סמוכים ללקות מלקות של תורה אלא כשמלקין אותו בעל כרחו אבל מי שבא מאליו לבקש תשובה המלקות שמלקין אותו הוא מלקות של תורה שהתורה לא מנעה התשובה משום אדם ואינו צריך בית דין מומחה אלא כשמלקין אותו במאמר הבית דין אבל כשהוא בעצמו מקבל עליו דרך תשובה למה לא נאמר שהמלקות שילקו אותו יהי' מלקות של תורה ובזה יתישב מה שכתבו הגאונים. שו"ת מהר"י בי רב סימן סג

I would like to explain at present the issue of *malkus* (flogging) as it pertains to a penitent who sinned without warning or witnesses, can the *Bais Din* administer a flogging that would be recognized under Torah law [and would free the penitent from the Divine punishment of *Karess*] or not? . . . We have found the following responsum of the Geonim, "Someone who comes to the *Bais Din* who claimed that he killed a person or violated Shabbos or some other sin, we do not excommunicate that person nor do we flog him. . . . If he wants to repent, however, we administer flogging and thereby atone for his sins . . . for flogging is in place of death . . ." . . . Also Rav Meir HaLevi (Ramah) wrote, "If a person violated a crime without witnesses and warning and wants to voluntarily be flogged in order to lighten his punishment, may blessing come to him. If he does not want, we do not force him." . . . It seems to me from the above that *semuchim* are only required when *malkus* is imposed against a person's will. *Semuchim* are not required, however, when it is administered on a voluntary basis and in such a case, the *malkus* is deemed valid by the Torah even without *semuchim*. . . . **Teshuvot R. Yaakov Bei Rav**

(2) ממקומו משמע הכי דהם לא דברו אלא על המלקות שלהם שאינו של תור'. ומה שכת' החכם דכשבא ברצונו ללקות יכול להלקותו מלקות של תורה אינו לדעתם ויש לי ראייה מדברי רב נטרונאי ז"ל בתשובה שהוא כתב שם וז"ל דמלקות בודאי דאורייתא ליכא בידן האידינא דמלקות דודאי דאורייתא בעי אומדנא דב"ד כדקתני וכו' וכל מילתא דצריכה אומדנא לא נהגא אלא בזמן דאיכ' סנהדרין ועוד במלקות דאוריית' קתני הוסיף לו רצועה א' ומת הרי זה גולה כיצד יעשה ולהיכן גולה ערי מקלט כבר מפורשות ואין להוסיף עליהם ואין לעשו' בח"ל וצריכות לכ"ג ואלו מדות כלן תלויות זו בזו. ועוד האריך הרי שלדעת

הגאונים אין שום מלקות דאורייתא כשהוא שלא על ידי סמוכין ואפילו שיבא ברצונו ללקות ועוד נראה דאפילו על ידי סמוכין אין מלקות של תורה בזמן הזה לדעתו מטעם הגלות שכתב דבעי' לכ"ג הרי שבהכרח דברי הגאונים באותה התשובה הם במלקות שלהם שאינו של תורה. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

It seems from the context that they are referring only to Rabbinic imposed *malkus* which is not acknowledged by the Torah. That which the sage (R. Yaakov Bei Rav) writes . . . does not truly reflect their opinion. I have a proof to this from the words of Rav Natronai [Gaon], z"l, in a responsum in which he writes, "We certainly have no authority presently to administer *malkus* which is acknowledged by the Torah, for such *malkus* requires a [medical] evaluation of the *Bais Din* which certainly can only have validity at a time when there was a functioning Sanhedrin. . . ." In addition he brought further proofs. We see from this that according to the Geonim there can be no Torah recognized *malkus* without *semuchim* even on a voluntary basis. . . . **Teshuvah Maharlbach 147**

V. Preparing for Moshiach

A.

בכאן פרסם זה החכם . . . העולה על רוחו שהוא כתב למעלה ולמטה כמה פעמים שסמיכתו זאת תהיה סבה לביאת המשיח מהרה וכפי מה שכתב בכאן וז"ל וכל שכן משם והלאה המורה צדק וכל בני דורו יהיו סמוכים ע"י זה החכם או ע"י הסמוכים על ידו שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

Here, this sage proclaimed . . . that which was really on his mind, for he wrote above and below repeatedly that his *semicha* will be a reason for the hastening of the coming of Moshiach. And according to what he writes here, "Most certainly, from that time and on, the Moreh Tzedek (Moshiach) and all of his generation will become *semuchim* through this sage or through those who were ordained by him." **Teshuvah Maharlbach 147**

B.

וברוך השם שנתן בי דעת להכיר כונתו שכיון שהוא אומר שבסמיכתו זאת תלוי בנין בית המקדש וביאת המשיח לקיים מאמר הנביא ואשיבה שופטין וכו' ודאי שכונתו לנשיאות וחזרת הסנהדרין על ידו כי הסמיכה לדון דיני קנסות והדברים התלויים בג' אינה מועילה כלל לקרב ביאת המשיח ולמהר בנין בית המקדש כי לא על השופטים בדיני קנסות לב"ד ייעד הנביא. . . . ומהטעם שהוא כתב דלקרב ביאת המשיח ולמהר בנין בית המקדש היה אפשר לו לומר דבגלוי בעלמא סגי מכח התעוררותם לעבודת שמים וע"פ דרכו לא למנות סמוכין לדון דיני קנסות דלא סליק לן מינייהו ההיא הנאה כלל. שו"ת מהרלב"ח סימן קמז

Blessed be Hashem who has given me the understanding to recognize [the Mahari Bei Rav's] true intention. Since he wrote that the building of the *Bais HaMikdash* (Temple) and the coming of Moshiach is dependent on his *semicha* in order to fulfill the words of the Prophet (Isaiah 1:26) "And I will restore your judges etc," his intent was to become *Nasi* (President of the Sanhedrin) and restore the Sanhedrin through him. For the *semicha* to adjudicate fines and other matters that require only three *semuchim* will not help at all to hasten the coming of the Moshiach and to hasten the building of the *Bais HaMikdash*. The Prophet was not referring to [the restoration of] judges for issuing fines. . . . In order

to accomplish that which he wrote, the hastening of the Moshiach and the hastening of the building of the *Bais HaMikdash*, it would have been possible merely to openly discuss the issue in order to create a reawakening for Heavenly service, and not the actual appointment of *semuchim* for adjudicating fines, from which he does not at all derive such benefit. **Teshuvah Maharlbach 147**

C.

הנני מצר ומצטער ועלי לבי דוי על שלא זכיתי להיות נמנה במצוה כזא' מצו' מינויי דינים כשרים בארץ הקדושה ושתתקיים על ידי בחבר' כל רבותי ישמרם צורם כי שכרה גדול מאד כמו שדרשו ע"ה בספרי על פסוק שופטים ושופטים תתן לך וגומר למען תחיה וירשת את הארץ כדאי הוא מנוי הדיינים הכשרים להחיות את ישראל ולהושיבם על אדמתם ולכן אני אומר שאם יראה עדיין בעיני רבני צפת יצ"ו שיש ראיות לקיום הסכמתם ושנתקבץ אל מקום אחד לכבוד א-להי ישראל וארצו הקדושה ושם נשא ונתן בדין בלי משוא פנים כלל זולתי לעבוד' שמים כראוי ליושבים בארץ הקדושה. גם בעיני נרא' דבר יפה והגון והנני ידעתי שגם אלופי וגבירי החכמים השלמים יצו' שבעיר הקדושה הזאת יסכימו בכך ואם באולי אחר המשא ומתן יעלה בידינו שיש בנו כח לעשו' המצוה הזא' ולקיימ' בכל אשרינו שזכינו לכך. שו"ת מהרלב"ח קמ"ז

I am very pained and sorrowed that I did not merit to be counted as part of the group who would fulfill the mitzva of the appointment of qualified judges in the Holy Land . . . for its reward is very great, as our sages of blessed memory expounded on the verse (Deut. 16:20), "Justice, justice shall you follow, that you may live and inherit the land." The [merit of this] mitzva is sufficient to keep Israel alive and to settle them upon their land. I therefore say that if the Rabbis of Safed gather again together and thoroughly discuss the issues involved solely for the sake of serving Heaven as befitting those who dwell in the Holy Land, without showing any favoritism and as a consequence feel that they have real proof for their position, I would then feel [likewise] that it would be beautiful and a fitting thing to do. Behold, I know that my masters, the perfect sages of this holy city, will also agree to this and after a thorough discussion if we feel that we have the ability to completely fulfill this mitzva, we would feel fortunate that we merited this. **Teshuvah Maharlbach 147**

VI. The Revival of Semicha

A.

זהו מה שנראה לי בענין הסמיכה בזמן הזה ובשנת חמשת אלפים וקקצ"ח ליצירה העיר הש' את רוח חכמי ארץ ישראל וכמעט כלם ולא נשאר בכל אר' ישראל כי אם א' ושנים והם בטלי במיעוטם בחכמה ובמנין מפני שנסתפקו ונשתבשו באותו הלשון שכתב הרב והדבר צרי' הכרע שחשבו שהיה חוזר לענין הסמיכה וגם נשתבשו בדבר אחר והוא שאולי אין בנו כח לעשות סמיכה בזמן הזה ויעלה על לבבינו שהסמיכה היא גמורה ויבאו לקדש חדשים ולעבר שנים וימצא שאנו אוכלים חמץ בפסח ולאכול ביום הכפורי' ות"ל שכבר סלקנו כל הספקות שהיו בזה הענין ופירשנו מה הוא פירו' והדבר צריך הכרע ולהיכן הוא חוזר: וגם כתבנו לעיל שאפילו יהיה לנו כמה סמוכים אין לנו כח לקבוע חדשים עד יבא מורה צדק ויבא מנין אחר יותר גדול ממנין רבי הלל ובית דינו והסכימו וסמכו לי אני הצעיר באלפי יעקב בי רב. שו"ת מהר"י בי רב ס' סג

This is my opinion regarding *semicha* in our present times. In the year 5298 (1538), G-d inspired the vast majority of the sages of the land of Israel, with only the exception of one or two, who are insignificant in comparison to the combined level of wisdom and numbers (or age) of the majority. Their dissent was based upon their doubts and errors in their understanding of the language of the Rambam, "And the matter still needs resolution." They thought that it refers to the entire premise of [restoring] *semicha*. They also erred in another thing and thought that we don't have the ability to create ordination lest we entertain plans to sanctify the New Moons and to create the intercalated year which would cause us to eat *chametz* on Passover and eat on Yom Kippur. Thank G-d we have eliminated all doubts and explained the meaning of the phrase, "And the matter still needs resolution" and to what it is referring. We have also written above that, even if we had many *semuchim*, we would not have the power to designate new months until the coming of the Righteous Teacher (Moshiach) when a more prestigious assemblage than R. Hillel and his *Bais Din* will convene. They all agreed to this and they conferred upon me *semicha*, the most humble of my group of thousand, Yaakov Bei Rav. **Teshuvah R. Yaakov Bei Rav**

B.

ואחר שעברו כמו ב' או ג' חדשים כמעט שח"ו היה קורה לי כמו שקרה לרבי יהודה בן בבא ז"ל שקמו שני מלשינים עלי על לא חמס בכפי, ישלם להם הש' פעלם הרע. והוצרכתי לצאת חוצ' לארץ אז חשבתי בלבי שמא ח"ו נטרפה השע' ואצא ח"ל ובח"ל אין לי כח לסמוך לשום אדם כמו שהוא פשוטה במ' סנהדרין דאמרינן התם אין סמיכה בחוצ' לארץ ואוקימנא התם שפירושו שצריך הסומך והנסמך שיהיה בא"י ונמצא שמא ח"ו כל מה שטרחנו לריק שכבר הוא ברור כמה הוא קשה לקבץ ריבוי דעות להסכמה אח' לכן סמכתי לארבעה זקנים בחכמה מבחר מהחברים הנמצאים שם בזמן הזה והא—ל יודע שכל כוונתי לא היתה אלא לשם שמים לא להשתרר ולא להתגדל אלא מפני שראיתי שכתב הרמב"ם ז"ל בפירושו המשנה כבר הבאתי אותו לעיל שכשיכין הב"ה לבות האנשים ויהיה כוונתם ותשוקתם לשמי' יסכימו בני ארץ ישראל למנות עליהם ראש ישיבה והכריע זה ממה שאמר הנביא ואשיבה שופטך כבראשונה וגו' הוא יקיים בנו הפסוקים שיאמר הנביא ופדויי ד' ישובון ובאו ציון ברנה וגומר אמך וכי"ר יעקב בי רב: שו"ת מהר"י בי רב סימן סג

After some two or three months passed, there almost happened to me, G-d forbid, what happened to Rabbi Yehudah ben Bava, z"l. Two informers set upon me without any justification. May G-d repay them for their evil. I was therefore forced to flee Eretz Yisrael. At the time, I thought that, G-d forbid, the opportunity was lost, as I was now going outside Eretz Yisrael where I would not have the capability to ordain anyone as is evident in the tractate Sanhedrin 11b . . . I therefore ordained four erudite scholars, the most outstanding of the Rabbinic colleagues who were present at the time. The Almighty knows that my entire intention was only for the sake of Heaven and not to seek power or for self aggrandizement. . . . **Teshuvah R. Yaakov Bei Rav 63**

C.

נראין לי הדברים אם הסכימו וכו': על לשון זה סמכו חכמי צפת והגדול שבהם לסמוך סמוכין לדון דיני קנסות ולא עלה בידם לפי שהחכם שהיה בירושלים לא הסכים עמהם ושאלו את פי בעודי במצרים ואת פי חברי ולא הסכמנו ואני הארכתני באותה תשובה לבטל דעתם ושלא דקדקו יפה בלשון רבינו. חדא שהם חשבו שמה שכתב רבינו והדבר צריך הכרע קאי למאי דסליק מיניה ואם היה שם סמוך מפי סמוך וכו' והוא ודאי ליתא כי הדבר זה אין צריך הכרע שהרי הוא כתב למעלה שהוא בג' והוא שיהיה אחד מהם סמוך כו' . . . ע"כ מה שכתב והדבר צריך הכרע ארישא קאי וכיון שהוא עצמו לא פשיטא ליה איך נעשה אנחנו מעשה . . . אפילו למה שהבינו בדברי רבינו היה צריך שכל חכמי א"י יהיו במעמד אחד ועוד שנראה שצריך הנסמך ראוי להורות בכל התורה כולה ורחוק בעיני שיש בדור הזה מי שראוי להורות בכל התורה כולה ועוד . . . שהרי אליהו בא לפני משיח . . . והרי הוא סמוך . . . פי' הרדב"ז לפרק ד' הלכה י"א להלכות סנהדרין מהרמב"ם

"It seems to me that if all of the scholars in the land of Israel agree . . ." The sages of Safed based themselves upon this language, [especially] the greatest of them, to appoint *semuchin* to adjudicate fines. They were not successful because the sage who was in Jerusalem did not agree with them. They asked me my opinion while I was still in Egypt as well as that of my colleagues. We did not approve [of the ordination]. I wrote a lengthy responsum to refute their opinion and show them that they did carefully read the language of the Rambam. First of all, they [erroneously] thought that the words, "And the matter still needs resolution", refers back to the last phrase, "If there was a *samuch m'pi samuch* still alive, then there would be no need for their consent. . . ." That is certainly not so. For the Rambam wrote above that there needs to be three judges [to confer ordination] and [only] one of them is required to be a *samuch* etc. It is clear that the phrase, "And the matter still needs resolution" is referring to the earlier phrase, "If all of the scholars in the land of Israel agree etc." Since he himself was not sure, how can we act upon it? . . . Even according to their understanding, *all* of the sages would have had to come together at one time [to decide the issue]. In addition, it would seem that the *nismach* would have to be able to issue rulings in every area of Torah law. In my opinion, that is something that is highly improbable. In addition, . . . Eliyahu will come before Moshiach, and he is a *samuch*. **The commentary of the Radvaz to Hilchos Sanhedrin 4:11**